

Til § 4.

Normalt må beskikkelsen bortfalde, såfremt vedkommende ophører med at opfylde betingelserne for at opnå beskikkelse. Bortfaldsgrundene vil være, at den pågældende mister sin danske indfødsret, at han opgiver sin bopæl her i landet, og at han erklæres konkurs eller bliver umyndiggjort eller kommer under lavværgemål.

Til §§ 5-7.

Svarende til bestemmelsen i forslaget § 1, stk. 3, foreslås, at handelsministeren skal kunne fratage beskikkelsen for en tid af fra 1 til 5 år eller indtil videre, såfremt vedkommende dispachør har gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse i udøvelsen af sin virksomhed, og de udviste forhold giver grund til at antage, at han ikke fremtidig vil udøve virksomheden på forsvarlig måde. Ligesom i de tilfælde, hvor beskikkelsen nægtes, vil berettigelsen af fratagelsen kunne forlanges forelagt domstolene til prøvelse.

Til § 8.

For beskikkelser, der er frataget eller frakendt, foreslås ligesom for beskikkelser, der er bortfaldet, at de, for at udelukke misbrug, straks skal tilbageleveres handelsministeriet.

Ligesom der om meddelelse af beskikkelse sker bekendtgørelse i Statstidende, bør der i Statstidende optages meddelelse om de beskikkelser, der bortfalder, fratages eller frakendes, men det er ikke fundet nødvendigt at anføre dette i lovteksten.

Endvidere vil det være rimeligt i Statstidende at bekendtgøre, såfremt en dispachør f. eks. på grund af overgang til anden beskæftigelse frivilligt deponerer sin beskikkelse, jfr. forslaget § 12, stk. 3. En sådan frivillig deponering medfører ikke bortfald af beskikkelsen, og indehaveren kan få beskikkelsen udleveret på ny, for så vidt han på det pågældende tidspunkt opfylder de for erhvervelse af en beskikkelse gældende betingelser.

Til § 9.

Bestemmelsen tilsigter at forebygge misbrug af betegnelser, der kan forveksles med betegnelsen „dispachør“. De tidligere bestemmelser herom foreslås tydeliggjort, og herunder har man endvidere fundet, at det for at effektivisere beskyttelsen vil være rigtigt ikke som hidtil at kræve, at de pågældende betegnelser skal være benyttet i reklameøjemed, for at benyttelsen kan anses for uberettiget.

Det forudsættes, at en dispachør, hvis beskikkelse er bortfaldet, frataget eller frakendt, ikke vil være

berettiget til at betegne sig som dispachør. Er beskikkelsen blot deponeret, er han berettiget til at betegne sig som dispachør, dog ikke i forretningsforhold.

Til § 10.

Man har fundet det rigtigst at foreslå i selve loven at optage en bestemmelse, svarende til den tidligere i bekendtgørelsen angivne om, at en dispachør ikke kan afslå at udføre et hverv, der falder inden for hans område.

Den hidtidige bestemmelse om, at der til de af dispachører afgivne erklæringer til brug i retlige forhold vedrørende de under deres virksomhed hørende forretninger er knyttet offentlig troværdighed, er udgået. Bestemmelsen, der hidrører fra gammel lovgivning, må antages nu, hvor der er fri bevisbedømmelse, at være uden reel betydning.

I stk. 3 foreslås det at opretholde bestemmelsen om, at dispachører ikke må betinge sig højere vederlag for deres arbejde, end der kan skønnes rimeligt. Tvistigheder om vederlagets størrelse vil kunne indbringes for domstolene. I øvrigt finder bestemmelserne i monopolloven anvendelse også for dispachører, ligesom det er tilfældet for så vidt angår f. eks. advokater, læger og revisorer.

Til § 11.

Ved bestemmelsen opretholdes den nuværende ordning, hvorefter en dispachør skal anmelde, hvor han ønsker at have kontor, og skal have ministerens tilladelse til at have kontor mere end ét sted.

Til § 12.

Bestemmelserne tilsigter at sikre dispachørernes fulde uafhængighed. Intet synes dog at tale imod, at en dispachør samtidig med, at han virker som dispachør, skulle kunne beklæde en lærestol ved et universitet eller en højere læreanstalt eller være medarbejder ved en videnskabelig institution. Det foreslås derfor at undtage disse stillinger fra forbudet.

Det forudsættes i øvrigt, at bestemmelsen administreres i overensstemmelse med den nuværende praksis, jfr. § 3 i bekendtgørelsen af 31. august 1935, og at de nuværende dispachører i det omfang, deres hverv er forenet med anden erhvervsvirksomhed eller stilling, vil kunne fortsætte hermed.

I stk. 3 har man fundet det rigtigst at præcisere det i og for sig selvfølgelig, at en dispachør, der ønsker at udøve en virksomhed eller overtage en stilling, der er uforenelig med stillingen som dispachør, skal deponere sin beskikkelse.